

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - Shwe Paji

ဖြိုင်ဘက်ကင်းစာအုပ်သစ်

(လုယွံ)

(Chapter 57 - 70)

စာစဉ် - ၅

Chapter 57

နောက်ဆုံး သရဲတစ္ဆေ ထွက်ခွာပြီးချိန်တွင် လုယွီ၏အသိစိတ် ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

လုယွီ၏ ဦးဆောင်လမ်းပြမှုနှင့်အတူ ထိုသရဲတစ္ဆေများသည် အဝါရောင်စမ်းချောင်းမှ ယင်နတ်ဆိုးများ၏ ဝါးမျိုခြင်းမခံရဘဲ လွတ်မြောက်သွားလျှင် သူတို့က ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားနိုင်မည်မှာ သေချာပေသည်။

"ဒီကုန်းမြေရဲ့ငရဲပြည်က အမှန်တကယ်ကိုပဲ လောကီလောကရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုကို ခံထားရပါလား ... ဘယ်လောက်တောင် ယုတ္တိမရှိလိုက်လဲ"

လုယွီက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

လုယွီ၏ယခင်ဘဝတွင် မြေအောက်လောက ၁၈ ကမ္ဘာအား အုပ်စိုးခဲ့သည့် တာအိုသခင်ဖြစ်ပြီး လောကတစ်ခုတိုင်းသည် မြေအောက်ကမ္ဘာ၏ ထိန်းချုပ်မှု အောက်တွင်တည်ရှိသည်။

အကယ်၍ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းက ပြန်လည်မွေးဖွားခြင်း လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ပင်၍ ဘဝသက်တမ်း တောင်းခံဝံ့လျှင် သူတို့က အသက်ရှင်သန်ရသည်မှာ ပင်ပန်းနေသောကြောင့်ဖြစ်ပေမည်။

လုယွီက သူ၏တွေးတောနေမှုများအား ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ယခုလက်ရှိတွင် သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးအရာသည် သူ၏ကျင့်ကြံမှုအဆင့်အား မြှင့်တင်ရန်သာဖြစ်သည်။

သူ၏ခြေထောက်အောက်ရှိ ကုန်းမြေသည် အမည်နာမမရှိသည့် ကြယ်
တစ်လုံးဖြစ်ရန်ပင် လုံလောက်မှုမရှိပေ။ ကမ္ဘာထောင်သောင်းပေါင်း များ
စွာတွင် မရေမတွက်နိုင်သော ကြယ်များရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် လုယွီတွင်
အသေးအဖွဲ ကိစ္စရပ်များအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေရန် အချိန်မရှိပေ။

လုယွီက သူ၏လက်ဖဝါးအား ဆန့်ထုတ်လိုက်ရာ မြေအောက်လောကသို့
သွားသည့် အက်ကွဲကြောင်းကြီးသည် ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

လုယွီကခေါင်းမော့လိုက်ရာ တွင်းနက်ကြီး၏ အပေါ်တွင် ကျောက်တုံး
အများအပြားစုပုံနေပြီး တောင်တစ်တောင်လုံးမှာလည်း ပြိုလဲကျနေသည်
အား မြင်တွေ့ရသည်။ သူ၏ခေါင်းပေါ်၌ ဧရာမကျောက်တုံးကြီးများ
အနည်းငယ် ရှိနေခြင်းကြောင့်သာ ပြိုကျလာသည့် ကျောက်တုံးများက လု
ယွီအပေါ်သို့ ပြုတ်ကျမလာခြင်းဖြစ်သည်။

"မုန့်ကျူးယွင် ... မင်းက တွင်းနက်ကြီးထဲကို ဆင်းမလာဝံ့တာကြောင့်
... ငါကို ဒီနေရာမှာ မြှုပ်နှံပစ်ချင်တယ်ပေါ့"

လုယွီက တစ်ချက်ကြည့်မိရုံဖြင့်ပင် ယခုအခြေအနေသည် မည်သို့ ဖြစ်
ပေါ်လာခြင်းအား ချက်ချင်း တွေးမိလေသည်။

လုယွီက စိတ်ထဲမှနေ၍ လှောင်ပြောင် သရော်လိုက်သည်။

‘မင်းက ငါကိုဒီလိုနည်းနဲ့ သတ်နိုင်မယ်လို့ ထင်နေတာလား’

တာအိုသခင် အယောက်တစ်ရာကျော်က လုယွီအား ဆန့်ကျင်ရန်
ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ကြချိန်၌ပင် သူမသေခဲ့ချေ။

မုန့်ကျူးယွင်က မည်သည့်အဆင့်မျှမရှိပေ ... ။

လုယွီက တောင်နံရံကိုဦးတည်၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လက်သီးတစ်ချက်
ထိုးနှက်လိုက်သည်။

ထိုလက်သီးချက်၏ ခွန်အားသည် အလွန်အမင်း ပြင်းထန်သဖြင့် ပေါက်ကွဲသံက လေထုအတွင်း ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ဘုန်း ...

ကျယ်လောင်သော ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ အလင်းတန်းတစ်တန်းက အပြင်ဘက်မှ ကျဆင်းလာသည်။ လူယွီ၏အရှေ့တွင်မူ လူတစ်ကိုယ်စာ သွားလာနိုင်သည့် ကြီးမားသော အပေါက်ကြီးတစ်ပေါက် တောင်နံရံ၌ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်သီးတစ်ချက်ဖြင့်ပင် လူယွီကတောင်နံရံအား ထိုးဖောက်ပစ်နိုင်ခဲ့သည်။

"ငါက ခုနစ်ရက်အတွင်း အပြင်မထွက်ခဲ့တာမို့ ... ဖြစ်နိုင်တာက တချို့လူတွေက အသတ်ခံရဖို့ မစောင့်နိုင်လောက်တော့ဘူး"

ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း လျှောက်လှမ်းရင်းဖြင့် လူယွီက တောင်၏ပြင်ပသို့ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

လူယွီက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ စိတ်ဝိညာဉ်စမ်းရေတွင်းနှင့် နတ်ဘုရားသစ်သီးအစွမ်းဖြင့် အချိုးအဆစ်ပြောင်းလဲသွားသဖြင့် တခြားအဝတ်အစားတစ်စုံအား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ထားရသည်။

ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ် ...

လေထုအား ဖြတ်သန်းလာသော အသံများနှင့်အတူ လူတချို့က လူယွီ၏ရှေ့၌ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

သူတို့၏မျက်လုံးအတွင်းတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ထင်ဟပ်နေပြီး သူတို့အထဲမှတစ်ယောက်က ပြောကြားလိုက်သည်။

"လူယွီ ကိုတွေ့ပြီ ... အိမ်ရှေ့စံမင်းသားကို မြန်မြန်သတင်းပို့ကြ"

လူတစ်ယောက်က သူ၏ခါးမှဒူးလေးကို ဖြုတ်ယူပြီး မြားတစ်ချောင်းအား

မိုးကောင်းကင်အတွင်းသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော သစ်တောအုပ်အတွင်းတွင် ပေါက်ကွဲသံတစ်သံက ပဲ့တင်ထပ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ကောင်လေး ... ဒီမှာပဲရပ်နေပြီး မလှုပ်နဲ့"

ထိုလူများက လှောင်ပြောင်သရော်နေရင်းမှ လုယွီအား ဝန်းရံလိုက်ကြ သည်။

လုယွီက သူ၏လက်ကို နောက်ပစ်ထားပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်နေသော အမူအရာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိပေ။

သို့ရာတွင် ထိုလူစု၏အမြင်တွင်မူ လုယွီသည်ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် ဆွံ့အ နေရှာသည်ဟု ထင်မြင်နေကြ၏။ ထိုကောင်လေးသည် မှန်းဆမရနိုင်သော ကံကောင်းမှုကြီး ရရှိခဲ့မည်မှာ အတိအကျသေချာပေသည်။

ထိုကောင်လေးက ငယ်ရွယ်သော လူငယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပေသည်။ သူက မည်သည့်နည်းဖြင့် ရွေးချယ်ခံထားရသည့် ဆရာသခင်အုပ်စုကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်နည်း။

ဝမ်းမင်ဆိုသည့် ကောင်စုတ်က အရည်အချင်း ညံဖျင်းသောကြောင့် ကျရှုံး ရခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ လျှို့ပေကမူ သူသည်တုန်ချောင်၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ် သော်လည်း အမှန်တရားက သူသည်ခွေးတစ်ကောင် အဆင့်သာရှိသူ ဖြစ်သည်။

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... လုယွီ ... ငါ မင်းကိုခုနစ်ရက်လုံး ရှာဖွေလိုက်ရ တာ ... မင်း ဒီနေရာမှာ ပုန်းအောင်းနေမယ်လို့ ငါထင်မထားမိဘူး"

အိမ်ရှေ့စံမင်းသားက လူတစ်စုအား ဦးဆောင်ပြီး တောင်ကြားမှထွက် ပေါ်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် လုယွီက အိမ်ရှေ့စံမင်းသားနှင့် အမတ်အုပ်စုအပြင် သူထံသို့ လာနေသည်ကို ကြားနေရသော မြင်းခွာသံများကိုလည်း သတိပြုမိသွားသည်။

အနက်ရောင်သံချပ်ကာများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မြင်းစီးသူရဲအုပ်စုက လုယွီအား ဝန်းရံထားကြသည်။ ထို့ပြင် တော်ဝင်စစ်တပ်ပင် သူအား လာရောက်ဝန်းရံထားလေ၏။

"သိုင်းနတ်ဘုရား စမ်းသပ်ပွဲက ပြီးဆုံးသွားပြီ ... သိုင်းပညာရှင် အားလုံးလည်း ထွက်ခွာသွားပြီ ... လုယွီ ... မင်း မှာရှိတဲ့ ရတနာကို မြန်မြန် ထုတ်ပေးစမ်း ... ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီနေ့ မင်း ဒီနေရာကနေ အသက်ရှင်လျက် ထွက်ခွာလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

အိမ်ရှေ့စံမင်းသား၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရိုင်းစိုင်းကြမ်းကြုတ်သည့် အမူအရာ ပေါ်လွင်နေသည်။ သူက လုယွီကိုရှာရန် တစ်ခုတည်းအတွက်ဖြင့် တောအုပ်အတွင်းတွင် အချိန်ခုနစ်ရက်ကြာအောင် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

"ငါစီမှာ ရတနာရှိနေတာလား"

လုယွီက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိ၏။

အိမ်ရှေ့စံမင်းသားက အထင်သေးဟန်ဖြင့်ကြည့်ရင်း ပြောဆိုလိုက်သည်။

"ဟန်ဆောင်နေတာ ရပ်လိုက်စမ်း ... မင်းက အရူးတစ်ယောက်လေ ... ဘာအကြောင်းကြောင့် ရုတ်တရက် ကျင့်ကြံမှုတွေ မြင့်လာပြီး သန်မာလာရတာလဲ ... မင်းက ကြီးမားတဲ့ ကံကောင်းမှုတစ်ခုနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့လို့ပဲဖြစ်နိုင်မယ် ... အဲဒီ ရတနာကို လက်လွှဲပေးစမ်း ... မဟုတ်ရင် ငါက မင်းကိုတင်မကဘူး ... ယုံဖျင်အမတ်အိမ်တော်က လူအားလုံးလည်း မင်းနဲ့အတူသေရမယ်"
